

A Győri Ítéltábla a Dr. Lantos Bálint Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** a Dr. Ronga Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r., II.r., III.r. alperesek** ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása és járulékai iránt a Székesfehérvári Törvényszék előtt folyamatba tett perében Székesfehérváron, 2018. január 3. napján 15.P.20.542/2017/9. szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Felperes köteles megfizetni az I.r. alperesnek 15 napon belül 12.700 (Tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I.r. alperes, mint hitelező, továbbá a felperes, mint adós, valamint a házastársa, ... mint adóstárs között ingatlanfedezet mellett nyújtott személyi hitelszerződés jött létre 2006. november 27. napján.

A kölcsönszerződés 4. pontjának első bekezdése szerint „A hirdetményben meghatározott összeghatár elérése vagy meghaladása esetén a kölcsön folyósításának feltétele, hogy az adós a kölcsön visszafizetésére irányuló, közjegyző előtt tett, a közvetlen bírósági végrehajtás lehetőségére vonatkozó rendelkezést tartalmazó egyoldalú kötelezettségvállalását a bankhoz benyújtja. A közokiratba foglalás költségei az adóst terhelik. Az adós tudomásul veszi, hogy a terhére fennálló kölcsön és járuléktartozás tekintetében a banknál vezetett számlái és a bank vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői okiratba foglalt bank részéről tett nyilatkozatot vagy közjegyzői tanúsítványt elfogadja a terhére fennálló kölcsön és járuléktartozás közokirati tanúsításaként, továbbá az adós aláveti magát annak, hogy a terhére fennálló kölcsön és egyéb járuléktartozás mértékét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezésének esetére is a bank felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.”

A szerződés megkötését követő napon dr. ... közjegyző közjegyzői okiratba foglalta a felperesnek és házastársának a kölcsönszerződés szerinti kötelezettségeit elismerő egyoldalú kötelezettségvállalását.

A felperes házastársa 2016. november 17. napján elhunyt, törvényes örökösei a II.r. és a III.r. alperesek.

A felperes a keresetében annak a megállapítását kérte, hogy a kölcsönszerződés 4. pontjának idézett kikötése tisztességtelen, ezért semmis a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (rPtk) 209/A. § (2) bekezdése, továbbá 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet (Korm.r.) 1. § (1) bekezdésének

a), b) és j) pontjai alapján.

A II.r. és III.r. alperes vonatkozásában tűrésre kötelezésre irányult a keresete.

Az I. r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság 15.P.20.542/2017/9. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I.r. alperesnek 15 napon belül 12.700,-Ft perköltséget.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felperes által kifogásolt kikötésről már több bírósági határozat is megállapította, hogy nem jogosítja fel kizárólagosan a bankot annak megállapítására, hogy az adós teljesítése szerződésszerű-e, és nem változtatja meg a bizonyítási terhet az adós hátrányára. Rámutatott arra, hogy ha a közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozat alapján, annak végrehajtási záradékkal történő ellátását követően végrehajtás indul, az adós végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti pert indíthat, és abban a perben rajta van a bizonyítás terhe, amit a támadott kikötés nem változtat meg.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatását és a kölcsönszerződés 4. pontja érvénytelenségének a megállapítását kérte.

Idézte a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.538/2017/4/II. számú ítéletét, amely szerint a támadott kikötés célja és hatása is a fogyasztó igényérvényesítési lehetőségének megnehezítése, ezért a 93/13/EGK Irányelv melléklet q) pontjában foglaltak alapján tisztességtelen.

Az I.r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Több, a jogi álláspontját alátámasztó eseti bírósági határozatra hivatkozott.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéltábla a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 256/A. § /1/ bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást helytállóan állapította meg. Az elsőfokú bíróság tényállásból levont jogi következtetéseivel az ítéltábla maradéktalanul egyetért.

A Korm.r. 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontja szerint a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely a szerződés bármely feltételének értelmezésére a fogyasztóval szerződő felet egyoldalúan jogosítja, kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e, illetve a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

Az ítéltábla rámutat arra, hogy a felperes által támadott kikötés nem jogosítja fel az I.r. alperest a szerződés egyetlen feltételének egyoldalú értelmezésére sem, ezért nem ütközik a Korm. r. 1. § (1) bekezdésének a) pontjába.

A Korm. r. 1. § (1) bekezdésének b) pontja az olyan tartalmú szerződési kikötést minősíti tisztességtelennek, amely a fogyasztóval szerződő fél (a perbeli esetben az I.r. alperes) részére a saját teljesítése szerződésszerűségének megítélésére, megállapítására biztosít kizárólagos jogosultságot. A rendelkezés tehát nem a felek azon jogát kívánja korlátozni, hogy a velük szerződő

fél teljesítésének a szerződösszerűségét megítéljék.

Nem állapítható meg az sem, hogy a kikötés a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatná meg. (Korm. r. 1. § (1) bek. j) pont)

A perbeli esetben a kölcsönszerződés megkötését követően a felperes, valamint a II.r. és a III.r. alperesek jogelődje a kölcsönszerződésből eredő kötelezettségeit közokiratba foglaltan elismerte. Ezért nem a keresettel támadott szerződéses kikötés, hanem a kötelezettségvállaló nyilatkozat közokirati alakja az, amely a szerződéskötéskor hatályos - 2010. június 1-jétől hatálytalan - a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 21. § (1) és (2) bekezdései alapján a tartalmi és alaki követelmények fennállása esetén lehetőséget nyújt a bíróság előtti peres eljáráson kívüli állami kényszerrel történő közvetlen bírósági végrehajtásra azzal, hogy annak további feltétele a közokiratba foglalt felmondás (BH2002.491.).

Hasonló rendelkezéseket tartalmaz a Vht. jelenleg hatályos 23/C. §-a is.

Ezen a törvényi rendelkezésen alapul a közvetlen végrehajthatóság, és ebből következően az is, hogy ez esetben a fogyasztó kényszerű végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti per indítására. Abban a perben a bizonyítás az rPp. 164. § /1/ bekezdése, illetve a 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 265. § /1/ bekezdése alapján az adóst terheli.

Az ítéletábra rámutat továbbá arra, hogy a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (rHpt.) 206. § (1) és (2) bekezdése szerint a folyamatos szerződések esetében a pénzügyi intézmény köteles az ügyfél részére legalább évente egy alkalommal, valamint a szerződés lejártakor egyértelmű, közérthető és teljes körű írásbeli kimutatást (kivonat) küldeni. A számláról megküldött kimutatást - az üzletszabályzat vagy szerződés eltérő rendelkezése hiányában - elfogadottnak kell tekinteni, ha az ellen az ügyfél a kézbesítéstől számított 60 napon belül írásban nem emel kifogást, ez nem érinti követelés érvényesíthetőségét.

A követelésnek tehát az I.r. alperes általi peres eljárás útján való érvényesítése esetén is a pénzügyi intézményt terheli annak a bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre. A pénzügyi intézet erre vonatkozó tényállításai nyilvánvalóan a saját és a fentiek szerint a legalább évenként a fogyasztó számára is közölt nyilvántartásán alapulnak. Amennyiben az adós ezek után azt állítja, hogy a pénzügyi intézmény elszámolása nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, illetőleg hibás a számítása, vagy azt állítja, hogy a banki nyilvántartásban szereplő adatokkal szemben a részéről nagyobb összegű teljesítésre került sor, úgy ezen állítását a bizonyítás általános szabályainak megfelelően már neki kell bizonyítania.

A Kúria rámutatott arra, hogy a támadott kikötés nem minősül joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak, ezért a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan nem változtatja meg, és nem korlátozza a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét sem (1/2018. Gazdasági Elvi Határozat).

A fentiekre tekintettel az ítéletábra megállapította, hogy a támadott kikötés nem ütközik a Korm. r. felperes által megjelölt pontjaiba és nem sérti az rPtk. 209/A. § (2) bekezdését sem, mivel a fentiek szerint nem tisztességtelen.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp. 253. § /2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes a fellebbezésén lerőta a fellebbezési illetéket. Ezt a költséget az eredménytelen fellebbezése folytán viselni köteles. Ezen túlmenően köteles megfizetni az rPp. 78. § (1) bekezdése

alapján az I.r. alperes másodfokú perköltségét, amelynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései alapján 10.000,-Ft + Áfa összegben állapított meg az ítélet tábla.

Győr, 2018. április 16.

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
a tanács elnöke

Dr. Molnár Andrea sk.
előadó bíró

Dr. Vass Mária sk.
bíró

A kiadmány hiteléül:

kiadó